Vandr na Ameriky
červenec 2002

Místo děje: Český kras a Brdy

Časové období: 9. 7. 2002 – 13. 7. 2002

Zapsal: Petr Kučera a Tomáš Valla (Od čtvrtečního odpoledne)

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku a jejich známý. Jmenovitě: Bláža, Ida, David, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla a Zdeněk (kamarád Tomáše (V.) z gymplu) a Petr

Úvod

V prvé polovině července jsme se vydali prohlédnout si do Českého krasu obě Ameriky. Počasí se vydařilo, nejprve tropická vedra, pak bouřka, co více jsme si mohli přát?

Úterý 9. července

Na dnešní devátou hodinu a padesátou minutu ranní jsme dohodli sraz na Hlavním nádraží. Bláža má přijet z Budějic vzápětí. Vstal jsem[1] o půl osmé a právě když jsem skrovně snídal, ozval se telefon a v něm Ida. Jelikož nejsem ještě půl hodiny po procitnutí zdaleka probuzen, nejsem myslím schopen rozumného slova. A tak pouze vysvětluji Idě, že zítra není čtvrtek, ale středa. Nejsem však schopen říci, kdy se hodláme vrátit. Kdybych tušil, že na tom závisí to, kdy nás Ida opustí, určitě bych nějaký konkrétní den (třeba neděli) vymyslil. Takhle si na čtvrtek dohodla návštěvu u babičky, takže nás opustí už ve středu. Ach jo, je to samozřejmě moje vina. Před devátou vyjíždím z domu, abych ještě stihl nakoupit na Hájích něco k snědku. Mimo jiné si kupuji podmáslí a dva pacholíčky[2].

Na Hlavní nádraží přicházím s asi tříminutovým zpožděním a světe div se, Ida už je tady. Krom toho je tu Tomáš (V.) a jeho kamarád z gymplu, Zdeněk. Tomáš (S.) doráží samozřejmě se skoro čtvrthodinovým zpožděním. Ve stejný čas přichází od vlaku i Bláža. Koupivše si hromadnou jízdenku se slevou a nastupujeme do vlaku chvilku před odjezdem. Bláža dává SMSkou vědět Davidovi, aby nás má čekal v Srbsku. Ve vlaku konečně přichází čas druhé snídaně. Vyjímám koláč a podmáslí. Koláč nechávám kolovat a podmáslí otvírám a upíjím. V jedné zastávce mi přijde, že vlak stojí nějak dlouho, a proto důvěřivě odkládám krabici s podmáslím na odpadkový koš ve výši pasu. V okamžiku, kdy se vlak rozjede, máme s Idou, která ke své smůle stojí vedle mne, zcela bílé ruce, nohy, kraťasy a Ida i batoh[3]. Naštěstí jsme nijak, nebo jen minimálně, nepotřísnili další cestující. Jakž takž se otíráme papírovými kapesníky, přesto jsme řádně ulepeni a na záchodcích jako obvykle neteče voda. Bláža se k nám raději nehlásí, po chvíli přemlouvání přece jen dává k lepšímu slibovanou veselou příhodu z vystěhovávání z kolejí. Ida přidává několik zážitků ze Slovenska, kde byla s nějakou skupinou Adventistů na raftech. Podlaha příjemně lepí, svět je krásný…

V Srbsku opouštíme pohodlný majetek českých drah a potkáváme Davida sedícího již na nástupišti. Myslím, že když už jsme se všichni sešli, mohl bych přidat pár poznámek k organizaci. Tou jsem se bohužel zabýval víceméně já. Píšu bohužel, jelikož jako obvykle, když jsem se o něco podobného pokoušel, nedopadlo všechno zcela ideálně. Ida si domluvila na středu večer návštěvu u babičky, Bláža na čtvrtek brigádu a David si ani nebral spacák usoudiv, že jde jen o jednodenní výlet[4]. To je tak, když člověk upustí od své životní filosofie a od nečinění přejde k činění. Ale dost bylo popela na mé hlavě.

Společně se z nádraží vydáváme přes Berounku do vesnice ke krámu. Zde si

[1] Až do čtvrtečního odpoledne první osoba jednotného čísla označuje prvního z autorů, tedy Petra.

[2] Připomeňme si Čechovovu zásadu správné dramatické skladby. Předměty umístěné ve scéně by měly hrát roli v dalším ději. Například pokud visí v prvním dějství na stěně puška, pak z ní musí být ve druhém nebo třetím dějství vystřeleno.

[3] Tím máme první výstřel za sebou.

[4] To byla ovšem i jeho vina, protože sice má jakéhosi debila, ale zásadně ho nezvedá, takže se mu Tomáš (S.) pokoušel dovolat včerejšího večera zcela marně. Ještěže David přemohl svůj odpor a alespoň si zaSMSkoval s Blážou.

kupujeme zmrzlinu, do dnešního horkého dne jako stvořenou, a meloun na cestu. Také si zde ujídám jednoho pacholíčka[5]. Meloun si balím k sobě do batohu a můžeme vyrazit směrem k Bubovickým vodopádům. Jako obvykle nasazujeme tempo zplašeného hlemýždě, s touhle skupinou lidí se snad nedá nikam dojít. Bubovický potok má samozřejmě podstav, pročež Bubovické vodopády moc vodopádově nevypadají. V březnu, když týden vytrvale prší nebo roztají sněhy, jsou o moc lepší. Přesto se sebe smýváme něco podmáslí a oddechujeme po náročném výstupu. Tomáš (S.) si jako obvykle zcela promáčel sandály, a jde proto bos.

Kousek za vodopády zahýbáme na východ do lesa směrem, v němž tušíme Malou Ameriku. David zná údajně nějakou štolu, pomocí níž je možno se do Ameriky dostat, proto se ujímá vedení. To vypadá tak, že každou chvilku odhazuje batoh a odbíhá kamsi do lesa hledat správnou cestu. Po chvíli dojdeme k nějakému menšímu zarostlému lomu, o němž David soudí, že by v něm mohl být vchod do štoly. Neváhá ani vteřinu a sestupuje dolů ověřit si toto tvrzení. Jelikož to vypadá na změnu terénu, obouvá si Bláža zcela nové pohorky a Ida si naopak zouvá sandály, poněvadž ji Tomáš přesvědčuje, že bez nich bude sestup mnohem bezpečnější. Když sestoupím asi do poloviny a ostatní asi do třetiny. Přiběhne dolů David volající, že tudy cesta nevede a musíme najít jiný lom o kus vedle. Vystupujeme proto opět nahoru. Tomáš s Idou zůstávají bosi[6], Bláža v pohorkách.

Po chvíli přicházíme k dalšímu lomu, o němž si je už David jist, že z něj vede štola na Malou Ameriku. Opravdu, něco na jeho konci nacházíme. Po několika desítkách metrů však chodba končí mříží zabetonovanou do podlahy a stěn. Ani tudy cesta nevede. Alespoň se zde v chládku oddáváme chvilku jídlu. Vždyť už máme sluneční poledne.

Po skrovném obědě se vydáváme opět vzhůru do vyhřátého ovzduší nad lomem. Po zvlhlém vápenci to není nic moc, sestup byl ovšem napínavější. Nahoře se vydáváme, Tomáš (S.) s Idou a Zdeňkem víceméně bosi, směrem, kde by snad mohla být Malá Amerika. Když se tam nedostaneme štolou, zkusíme to alespoň horem. Po chvíli docházíme k okraji dalšího lomu, v němž vidíme dole nějakou díru. Jdeme ji s Davidem prozkoumat. Myslím, že je zde na stěně napsáno cosi jako Liščí. Za skalním průchodem z jedné části lomu do druhé nacházíme štolu, u níž nedojdeme po několika metrech na konec. Soudíme proto, že je vhodné říci o tom ostatním a prozkoumat nitro důkladněji.

Vylézáme proto opět na denní světlo nahoru nad lom, kde informujeme ostatní o zjištěných faktech. Souhlasí s námi, a tak jsme zanedlouho všichni dole a chystáme se konečně vlézt někam do podzemí. Ve štole postupujeme podle pravidla pravé ruky, proto u první a jediné odbočky zahýbáme doprava. Asi po stu metrech narážíme na zával. Ve vedlejší krátké odbočce se obdivujeme krásnému pavoučkovi a cestou do přímé chodby si zkoušíme absolutní tmu. Krom toho se marně pokoušíme přesvědčit Tomáše (S.) a Idu, že v podzemí se neřve. Ani přímá chodba není delší než asi sto nebo sto padesát metrů, takže

[5] Druhý výstřel.

[6] Někde se k nim do klubu přidal i Zdeněk, ale nevšiml jsem si kde.

se brzo vracíme zpět ke vchodu a usednuvše ve stínu trochu svačíme a hodně mluvíme.

Vyšedše z lomu opět nahoru, stáváme se po nedlouhém bloudění o něco úspěšnějšími, než Ida na dávném říjnovém surrealistickém výletě, a docházíme k okraji Malé Ameriky. Zde zjišťujeme, že na jejím západním cípu půjde nejspíš slézt dolů k vodě a vykoupat se. Obcházíme proto celý lom ke druhému konci. Cestou se neustále výprava zastavuje a obdivuje se s dalekohledem místním krásám. (Tomáš (V.) prohlašuje, že Velká Amerika je vyhlášené nudistické koupaliště, a proto si vzal s sebou dalekohled.) Sestup je celkem nenáročný, a tak jsme za chvíli ve vodě.

Přeplaváváme na ostroh, kam svítí sluníčko. Je tam vidět nějaká díra do země. Beru si proto s sebou baterku a sandálky. Tahle díra ovšem nikam nevede. K hlavní štole musíme přeplavat na východní konec. Tomáš (S.) s Davidem zůstávají hlídat věci, my ostatní prolézáme pod mříží ve vchodu podívat se do štoly vedoucí kolem Malé Ameriky. Občasnými průhledy je vidět do lomu. Když dojdeme na konec průhledy osvětlené chodby, dojde čas na baterku. Pravda ovšem je, že jedna baterka pro pět lidí není mnoho, jde proto o cestu plnou zajímavých výkřiků, navíc jsme oděni jen do plavek dosud trochu vlhkých, pročež je nám brzy dosti chladno. Na zemi je navíc spousta vody. I proto ujdeme po tmě jen asi 100 metrů a vracíme se zpět. Ida sice zpočátku prohlašovala, že dokud je vidět ke vchodu, jsme blízko, uvědomivši si však, že jde o přímou chodbu, přehodnotila poněkud své názory.

Vyhřívajíce se chvilku v jednom z oken, máváme Davidovi a Tomášovi. Pak se podíváme z dalšího okna nahoru a zjistíme, že by to šlo u něj vylézt i slézt i s věcmi, později se dozvíme, že je tomu opravdu tak. Nakouknuvše do druhého směru štoly, vedoucího kamsi do vápenky, prolezeme pod mříží a slézáme opět k vodě. Na chvilku si sedáme na břehu a pozorujeme ryby. Připlouvá za námi Tomáš (S.) a zkouší ryby bezúspěšně lovit. Ani Idě se nepodaří nic chytit, dáváme se proto zpět na cestu na ostroh. Ještě chvilku se vykoupavše vylézáme opět nahoru nad Ameriku domnívajíce se, že dojdeme ještě k Velké Americe, kde přespíme. Nahoře na Sluníčku se oddáváme svačině a zejména se zbavuji pětikilové zátěže tím, že dávám vplen meloun.

Po delší době docházíme na dohled Mořiny. Slunce už se pomalu kloní k západu, koupáním jsme strávili asi čtyři hodinky. Přecházíme po loučce s krásným výhledem na jednu z karlštejnských věží. Přímo láká k tomu, abychom na ní zůstali a nabrali pár klíšťat, večerní a ranní rosy. Jelikož máme málo vody a vlastně jsme ještě dneska nikam nedošli, odoláváme. Na okraji Mořiny nacházíme pumpu, o níž nám domorodci potvrdí, že z ní teče pitná voda. Chvíli po sobě tedy stříkáme vodu a pijeme, pak plníme i lahve. Tomáš (S.) chce mezitím věnovat Blážu místním přehodiv ji k nim za plot. Když se atmosféra uklidní, hlasujeme, jestli půjdeme hledat hospodu, nebo Velkou Ameriku. Hlasování dopadá ve prospěch hospody. Sice se chci původně zdržet, Ida mi však zvedá ruku. Obcházíme celou vesnici, do jedné, nějaké trochu nóbl, hospody nás nechtějí pustit. Místo toho nám číšník radí, abychom šli hledat na druhý konec vesnice fotbalové hřiště, tam prý dojdeme uspokojení. Ano, vzpomeňme známé lidové poučky:

Definice: *Definujme logický systém $\mathcal{F}$ jako systém predikátové logiky prv-*

ního řádu s rovností s univerzem $\mathcal{V} = FH \cup Hr \cup K \cup Ho$, kde FH, Hr, K a Ho jsou konečné množiny objektů, binárním predikátem náležení $\in$ a binárním predikátem TKJ(.,.), který je reflexivní a tranzitivní, tj. platí pro něj axiomy:

$$\vdash (\forall x)\ [\mathrm{TKJ}(x,x)] \tag{1}$$

$$\vdash (\forall x)\ (\forall y)\ (\forall z)\ [\mathrm{TKJ}(x,y) \wedge \mathrm{TKJ}(y,z) \rightarrow \mathrm{TKJ}(x,z)] \tag{2}$$

A navíc pro množiny FH, Hr, K a Ho platí axiomy:

$$\vdash (\forall x)\ (\exists y)\ \{(x \in FH) \rightarrow [(y \in Hr) \wedge (\mathrm{TKJ}(x,y)]\} \tag{3}$$

$$\vdash (\forall x)\ (\exists y)\ \{(x \in Hr) \rightarrow [(y \in K) \wedge (\mathrm{TKJ}(x,y)]\} \tag{4}$$

$$\vdash (\forall x)\ (\exists y)\ \{(x \in K) \rightarrow [(y \in Ho) \wedge (\mathrm{TKJ}(x,y)]\} \tag{5}$$

Pak platí věta uvedená zde bez důkazu, který se provádí empirickým pozorováním.

Věta: [Lidová poučka 1] *Svět, který považujeme obvykle za reálný s dosazením za množiny FH = množina fotbalových hřišť, Hr = množina hřbitovů, K = množina kostelů a Ho = množina hospod (po formální stránce nejde o množiny, ale rozumíme si.) a významem predikátu* TKJ(x,y) *– tam kde je x, je i y – je modelem systému $\mathcal{F}$.*

Která má jednoduchý důsledek:

Důsledek: [Lidová poučka 2] *Kde je fotbalové hřiště, tam je i hospoda.*

Proto jsme ani chvilku nepochybovali, že nám číšník ukázal správně. Téměř na konci obce se ptáme jakéhosi domorodého chlapce, kde nalezneme fotbalové hřiště, ten nám ochotně ukazuje cestu. V hospodě dávám ostatním přečíst svůj deníček z červnového cyklovýletu do Mlčechvost a okolí a Tomáš (S.) ho předčítá nahlas. Když se trochu setmí, osvěží a ochladí ovzduší padlou rosou, nachází někde Tomáš (S.) s Blážou fotbalový míč. Po chvíli se zvedáme všichni a jdeme si vyzkoušet místní hřiště. Abychom si nekopali pro nic za nic, rozdělujeme se na dvě družstva. Za tím účelem určujeme Idu a Blážu kapitánkami. Já hraji s Idou a Zdeňkem. Proti nám stojí Bláža s Tomáši a Davidem.

Nejprve máme navrch my, navzdory početní přesile soupeřů se dostáváme díky sehrané taktice do vedení. Když se ovšem ještě více setmí, začne rozhodovat prostá většina nohou, a tak nakonec nejspíše prohráváme. Skóre si ovšem nepamatuji. Když už není vůbec vidět a hráči ani hráčky se již vůbec nesoustředí, končíme s hrou a dáváme si ještě zmrzlinu. David musí ještě dnes odjet domů, protože zítra ráno má jeho sestřenice v Plzni promoci. Vydává se proto do Karlštejna na vlak. Protože už je pozdě, vydáváme se s ním, kdyby ten vlak nestihl, tak aby nemusel nocovat na nádraží o samotě a někdo ho snad nepřepadl a neublížil mu.

Jdeme zpívajíce si sprostonárodní písně podle směrovek na Karlštejn. Výprava nabírá neuvěřitelně ostré tempo, dokonce se celou cestu nezastavuje. David s Tomášem (V.), Zdeňkem a Blážou si nezpívají, a proto nám brzy mizí v dálce. V Hlásné Třebáni[7] docházíme s Idou a Tomášem (S.) ke křižovatce, kde směrovka na Karlštejn ukazuje doprava. Chvíli váháme a vydáváme se podle směrovky. Asi po stu metrech stojí policisté zastavující a kontrolující právě nějaké auto. Tomáš (S.) se jich ptá, neprošla-li tudy nějaká čtyřčlenná skupina. Policisté vrtí hlavou, že už tady stojí alespoň deset minut a nikdo neprošel. To je nám divné, proto se radši vracíme na hlavní silnici a míříme dál dolů Hlavní Třebání. Kousek dál vidíme, že u kapličky na návsi kdosi sedí na lavičce. Za chvíli rozeznávám Blážu a Tomáše (V.). Zdeněk prý běžel s Davidem na vlak do Zadní Třebáně, jelikož čas se začínal nebezpečně krátit. Za chvíli se prý vrátí.

Středa 10. července

Zanedlouho se opravdu Zdeněk vrací, není však sám. Je s ním kupodivu i David. Vlak prý odjel o dvacet minut dříve, než si David myslel, že by měl jet. Nezbývá mu tedy nic jiného, než vyrazit ráno ve čtyři na první vlak do Rokycan. Za tím účelem dokonce David přemáhá svůj odpor a telefonuje tuto zprávu domů. Všichni společně se tedy vydáváme zpět nad vesnici hledat místo na spaní. Vycházíme do kopce až skoro k Mořině, jelikož jinak je les příliš daleko od cesty a Tomášovi (V.) se to nějak nezdá. Nakonec zahýbáme polní cestou k lesu. Kdesi na jižním obzoru se blýská, nad námi však jasná hvězdnatá obloha naznačuje, že se blýská jen na časy a bouřka v noci nejspíš nepřijde. U lesa nám chvilku trvá, než se rozhodneme, jestli zalezeme na noc do lesa, nebo zůstaneme na cestě, kde bychom mohli najít více klíšťat. Nakonec se rozdělujeme a Tomáš (V.) se Zdeňkem zůstávají v lese a my ostatní uléháme na cestě s pěkným výhledem do kraje a na hvězdy.

David nepočítaje s noclehem, nevzal si s sebou spacák, a proto si od nás půjčuje všemožné svršky, aby snad v noci nenachladl (že by zmrznul mu opravdu nehrozí).

Ráno o čtvrté odchází nejspíš David na vlak, jelikož ráno nacházíme své svršky opět poblíž sebe pečlivě složené. Jak začíná svítit Sluníčko, stává se opět ovzduší nedýchatelným. Nejprve se asi čtyřikrát zkouším přesouvat do stínu, nakonec to však musím vzdát a jdu si lehnout k batohu na původní místo. Díky teplému počasí vstáváme celkem časně, už asi v osm. Během snídaně se z lesa vynořují i Zdeněk s Tomášem (V.). Ida s Tomášem (S.) po sobě neustále hází láhev s vodou. Po snídani rozdává Tomáš (V.) slivovici pro zahřátí, jde sice jen o Jelínkovu čtyřicetiprocentní, přesto se však s díky zdržuji, to je taky nápad popíjet v tomhle teple alkohol.

Sbalivše a vyfotivše se, vyrážíme na cestu mířice na Velkou Ameriku. Cestou do Mořiny si prohlížíme na silnici lišku, která se celá hýbá od červů. Procházíme Mořinou aniž bychom nabrali nějakou vodu, přitom se nám jí poněkud nedostává. Zanedlouho docházíme na okraj Velké Ameriky a obhlížíme si ji s

[7] Vypadá to, že směrovky neukazovaly docela správně.

dalekohledem. Pak ji celou obcházíme, jdouce k místu, na němž lze slézt dolů. Sestup sice vyžaduje opatrnosti, leč není příliš náročný. Tomáš (S.) jde opět bos, takže když jsme s Tomášem (V.) a Zdeňkem dole v plavkách a lezeme do vody, on stále sestupuje. Děvčata mu vycházejí vstříc a doprovázejí ho dolů. Pak místo toho, aby šli spláchnout pot a prach do báječně čisté vody, zalézají všichni tři do jakési štoly. Když se schladím ve vodě a oni stále nejdou ven, dostávám už obavu, že je sežral Ursus spelaeus. beru si proto baterku a bundu a jdu je hledat.

Asi po stu metrech je nacházím u díry prudce stoupající kamsi vzhůru na denní světlo. Ida stojí dole a Bláža s Tomášem (S.)[8] se pokoušejí vylézt nahoru. Bláža[9] sleze rychle dolů, Tomáš se ještě chvíli pokouší vystoupat nahoru. Jak ovšem známo, navlhlý vápenec se mění ve skluzavku. Proto si venkoncem myslím, že lézt do tak prudké díry je blbost. Tomášovi se sice můj soud nelíbí[10], ale přece nevylézá až nahoru, a úspěšně sestupuje opět na zem. Pak se už vracíme zpět na denní světlo.

Venku jsou všichni tři vymrzlí, proto se jim ani do vody moc nechce. Místo toho se oddáváme svačině. Ukojivše největší hlad, jdeme se koupat. Tomáš (S.) s Idou samozřejmě přímo po hlavě, jak už to u saltopádů bývá. Koupat se jdeme asi ve 12:00, Ida chce jet ve dvě vlakem odkudsi z Karlštejna. Nijak se však nevzrušuje a stále si myslí, že to stihne. Zvědavost mi nedá, a tak se vydávám hledat okno, do nějž vedla díra u níž jsem potkal Tomáše (S.), Idu a Blážu. Po chvíli ji opravdu najdu, výstup k ní naboso však není nic moc. Shora vypadá pohled ještě mnohem hrozivěji. Pak nacházím u břehu raky, což se mi asi dříve nestalo. Zanedlouho ke mně připlouvají ostatní a vyvalujeme se na vyhřátém kameni místo toho, abychom skládali nějaké logo z kamínků. Komu by se taky chtělo v tomhle teple. Pak si trochu zaskáčeme do vody a plaveme zpět k našim věcem. Cestou se snaží Tomáš Blážu utopit, nebo to bylo naopak? Čert ví.

Ida pomalu zjišťuje, že ve dvě na nádraží nebude, jelikož druhá hodina už odbyla. Samozřejmě ji půjdeme vyprovodit, takže se v pomalém spěchu balíme a připravujeme k odchodu. Bláža si telefonuje s Vendulou a dovídá se, že na žádnou brigádu nejde. Proto tady může zůstat k naší nemalé radosti do zítřka. Obléknuvše se a nasadivše na záda batohy, vydáváme se opět nahoru na povrch. Prostor lomu se mezitím zaplňuje lidmi. Dolů proudí celé davy. No, alespoň je co obhlížet tím dalekohledem. Cesta vzhůru je v tom teple hrubě vyčerpávající. Nahoře můžeme vyprahlá hrdla svlažit už jen okurkou, a pak se vydáváme směrem k Mořině. Do ní docházíme po poli a míříme ihned k naší známé pumpě, kde po sobě opět stříkáme a lijeme vodu, pijeme a doplňujeme lahve. Z Mořiny jdeme po cestě, po níž jsme do ní včera přišli, domnívajíce se, že vede do Karlštejna, svůj omyl zjistíme až na kopci. Musíme proto využít místní louky a sejít dolů na správnou silnici. Po jakýchsi pěšinkách ji nacházíme a docházíme po ní až do Karlštějna. Vyprovázíme Idu na nádraží a posazujeme ji ve tři čtvrti na pět do vlaku. Pravda, má trochu zpoždění, ale cestu do Děčína by ještě mohla

[8] Nebo Bláža stojí a Ida s Tomášem (S.)? Ta paměť, ta paměť…

[9] Nebo Ida?

[10] Konec konců, byly tam slečny, takže si nemohl zadat tím, že by ihned slezl dolů a dal najevo případné obavy. Kluci už jsou prostě tak praštění, vím to z vlastní zkušenosti.

stihnout.

Pak se už konečně můžeme usadit do hospůdky naproti nádraží[11]. Dáváme si klobásy a piva. Dokonce i Bláža, do nedávna skoro vegetariánka, si dává, chtějíc ukojit hlad, klobásu. Není to poprvé, předešlý víkend prý snědla několik koleček salámu. Hmataje ve vrchní kapse batohu po mapě, nahmatávám pacholíčka. Je úplně všude[12]. Ach jo, já jsem takový osel sklerotický. Chvíli se dohadujeme, jestli je vhodné o holkách říkat, že jsou to kuny. Tomáš (S.) tvrdí, že je to dobré, a u nich ve Slezsku se to normálně používá. My ostatní tam však slyšíme neustále jedno písmenko navíc a nějak se nám to nelíbí. Asi po hodině nás opouští Tomáš (S.), jehož kamarád má zítra v devět promoci a on na ní nutně musí být. Odteď proto Tomáš znamená Tomáš (V.), abych nemusel psát to (V.).

Ještě než my zbylí opustíme hospodu, naplánujeme si na zítřek výlet až ke Koněpruským jeskyním. Taková dálka! Vždyť srovnáme-li ji s tím, co jsme tady nachodili za uplynulé dva dny, jde o třídenní cestu. Ale když nás opustily dvě největší brzdy, máme snad nějakou naději. Od chvíle, kdy jsme došli do Křivoklátu, visí ve vzduchu bouřka. Nedlouho po našem odchodu směrem do Srbska se opravdu spouští. Naštěstí jsme ještě na kraji vesnice, máme se tedy kde ukrýt. Pod střechou nějakého baráku přečkáváme nejprudší liják.

Po chvíli už jen krápe a my opět jdeme dál. Tuto noc asi přijde ke slovu můj promokavý stan a Tomášova střecha z Bau??? Než dojdeme do Srbska, přestává pršet docela. V Srbsku Zdeněk prosadí návštěvu hospody. Místo na spaní si proto opět jdeme hledat téměř za tmy. Samozřejmě se dává do deště, zatímco stoupáme na krasovou plošinu směrem ke Kodě. Kousek před ní zalézáme do celkem rovného a suchého lesa. Oheň ovšem nerozděláváme, jen si stavíme stan a střechu[13]. Bláža využívá mého pozvání do stanu a kluci budou spát pod střechou. Pod ní se slézáme před spaním na doušek slivovice a teplé lidské slovo.

Čtvrtek 11. července

Ráno nasnídavše se balíme si věci. Na závěr dochází mezi mnou a Tomášem k improvizované soutěži, kdo bude připraven dřív na cestu. Ač to zpočátku vypadá, že Tomáš prohraje, je výsledek nakonec nerozhodný. V Kodě je studánka, oproti předešlým mým návštěvám zde je však zamčená. Soudíme, že roura, z níž vytéká pod studánkou čirá voda do rybníčku, dává vodu stejnou jako ve studánce a nepohrdneme jí tedy. Čas ukáže, jestli jsme udělali dobře.

V Tobolce se pídíme po nějakém obchodě. Domorodec stojící před jakýmisi zavřenými vraty nám sdělujeme, ať chvilku vyčkáme, že vrata se otevřou a s nimi i krám skrytý ve dvoře. A skutečně, netrvá to dlouho a můžeme ukojit částečně své nákupní touhy. Sice tady skoro nic nemají, žádné podmáslí ani pribiňáčky,

[11] Ach ano, opravdu je to ta, kde jsem tolikrát potkával své spolužáky ze střední školy, ani se opíjeli na tradičním třídním výletě. Kde se (nejen) Čvachta s Pepíčkem sežrali jak prasata a pak nejméně hodinu potáceli se přes most do kempu. Ach mládí, mládí, proč ti dal Pán Bůh křídla? A proč jen, proč odlétáš do dálek a vracíš se jen ve vzpomínkách?

[12] Třetí výstřel, víc už jich opravdu nebude.

[13] Igelitová celta přehozená přes provaz natažený mezi dvěma stromy. Tomáš je ale měkký a vozí si s sebou kolíky, jsa líný dělat si je svépomocí.

ale nějaká rajčata, mléko a sušenky se najdou. Pak přecházíme kousek za ves k vodárně, u níž se dáváme konečně do pořádné snídaně. Nad námi od rána visí ocelově šedé mraky, z nichž začíná slabě krápat, naštěstí nikoli vytrvale. Přesto docházíme ke Koněpruským jeskyním mokrou travou.

Na prohlídku jeskyní jde samozřejmě krom nás ještě spousta lidí, takže zdaleka není tak zajímavá, jako kdybychom byli v jeskyni sami a osvětlovali si ji jen vlastními světly. Slečna průvodkyně nám samozřejmě ukazuje místní jeskynní tmu, jelikož jí k tomu ale svítí diody u vypínačů světel, tak mi to přijde trochu nepodařené. Po prohlídce si dáváme u stánku teplý čaj, paní prodavačka mi jej vaří do plecháčku, a tak se i trochu napiji.

Chvilku se dohadujeme, jak budeme pokračovat. Tomáš se Zdeňkem by rádi došli kamsi pod Brdy a pokračovali ještě dnes na TO Suchý kemp. My s Blážou plánujeme jet dnes domů, končili bychom proto rádi někde na vlaku. Nakonec se rozhodujeme, že půjdeme s kluky pod Brdy, v ideálním případě s nimi zajdeme do hospody a pak pojedeme do Prahy. Vydáváme se proto po zelené značce do Vinařic, kde si chvilku sedáme na lavičce a hledíme na podivnou šedivou věc u hasičské zbrojnice. Jde o dvě vysoké tyče nahoře spojené kratší tyčí. Nahoře je krom toho jakýsi jezdec schopný jet dolů. Od něj vede přes kladku dolů provaz, sloužící asi ke spouštění té věci nahoře. Buď je to gilotina, nebo šibenice. Nějak jsme líní vstát z lavičky a jít se podívat zblízka. Cestou do Všeradic přemůžeme svou lenost. Bližší pohled však nevnese do záhady ani trochu světla. Jsou prostě věci mezi nebem a zemí, které nemůžeme nikdy docela pochopit.

Ve Všeradicích na nádraží zjišťujeme, že vlak do Třebáně jede asi za půl hodiny. Bláža chce stihnout vlak v šest z Prahy, pročež musíme návštěvu hospody oželet. Ještě zajdeme do Vižiny, kluci nás vyprovodí na vlak a zanedlouho už jedeme zase domů. V Praze počkám s Blážou na její vlak, zatlačím slzu dojetí a i pro mne definitivně tato akce končí. Jestli se něco dělo dál, to ví jen Tomáš a Zdeněk…

Inu, dělo se…

Jakmile motoráček s Petrem a Blážou zmizel v dálce, jednomyslně jsme[14] se se Zdeňkem rozhodli, že si zasloužíme odpočinek ve vižinské hospodě. Šli jsme totiž od Koněpruských jeskyní na předchozí poměry (tj. s Tomášem a Idou) poměrně dlouhou trasu za poměrně krátký čas (váhám, jestli nemám použít dokonce slovo *neuvěřitelně*, ale to by si mohl také někdo špatně vykládat). Místní hospodský se jmenuje Roskot, je to nyní už takový hrbatý dědek, který se pípě moc nevěnuje a namísto toho pilně maže mariáš se štamgasty. Kdysi tu točila jeho matka, která prý byla opravdu nezapomenutelná – já jsem jí samozřejmě nezažil, ale údajně když jí přišli nějací cizí návštěvníci, tak je vyháněla se slovy „běžte ven do lesa a neseďte v hospodě“. Prostě folklór.

Seděli jsme tu asi do sedmi, dali jsme si nějaké to pivo a utopence a pak už jsme byli dostatečně odpočatí abychom zvesela vydupali na hřeben. Nasadili jsme ostré tempo. Od Vižiny vede k lesu taková silnička a na jejím konci stojí

[14] Od tohoto místa až do konce znamená první osoba jednotného čísla druhého z autorů, to jest Tomáše a Vallu

hájovna vižinského hajného Kocoura. Od ní už se terén začíná zvedat, a to stále prudčeji a prudčeji. Sice jsem si říkal, že to nahoru vydupu touhle rychlostí na jeden zátah, ale nakonec jsme (hlavně proto, že jsme vlastně šli z hodpody) raději na jednom rozcestí trošku vydechli.

Na *Suchý camp* jsme dorazili chvíli před západem slunce, rozdělili jsme si role – Zdeněk došel nasbírat dříví, já pro vodu[15] a ještě jsme si uvařili večeři – – tuším párky s bramborovou kaší a čaj. Seděli jsme u ohně, dokud nepadla černá noc, pak jsme si rozdělali spaní a usnuli. Je to zajímavé, ale byl to první oheň za celý vandr, předtím ho kamarádi nechtěli dělat. Noc byla – jak jinak – – krásná, hvězdná, tichá. Brdy jsou lidmi opuštěný kout, jen občas je slyšet vzdálené zahoukání vlaku na přejezdu.

Pátek 12. července

Ráno jsem se probudil a zjistil jsem, že je zle. Zvedal se mi žaludek, bolelo mě všechno, na co jsem si vzpomněl, a za chvíli se přidala ještě zimnice. Usoudil jsem, že příznaky ukazují úplně jasně na začátek chřipky, takže jsem si vzal acylpyrin[16], zabalil se do všeho oblečení co jsem měl, tedy kalhot, košile, svetru a bundy, zapnul se do spacáku a zase jsem usnul. Chudák Zdeněk, takhle si asi trávení dne nepředstavoval, ale co jsem měl dělat. Alespoň tedy došel nakoupit proviant (chleba, salám, sýr, něco na zahřátí, ...) dolů do Vižiny, možná, že se ještě trochu coural po okolí. Já jsem spal jak dřevo. Spal jsem až do večera, jen okolo poledního mě vyrušil kamarád Jirka Peták, který se nějak dozvěděl, že budu na campu, a zašel se podívat. Probudil jsem se tedy až večer, totálně propocený, ale fit.

Chorobu jsem zažehnal, zato jsem viditelně otrávil Zdeňka, který se musel pěkně nudit, většinu odpoledne totiž strávil šťouráním se v ohni. Večer jsme si zase udělali něco dobrého (celý den jsem nejedl) a jako obvykle se uložili k spánku.

Sobota 13. července

Dneska už se začalo Zdeňkovi chtít domů. Já jsem sice původně chtěl vytrvat někde v brdských lesích až do nedělního večera, ale nakonec jsem se (hlavně proto, že se blížila bouřka) rozhodl, že pojedu s ním. Abychom ještě něco uviděli, dohodli jsme se, že dojdeme do Řevnic, odkud jedou vlaky každou chvíli, a můžeme se tudíž zdržet i déle do večera. Trochu jsme po sobě zvelebili camp, zabalili si a vydali se na sever.

Za cestu jsem zvolil „přímou stezku", je to jen takový rovný průsek lesem, který vede skoro úplně rovně až do Haloun. Táhne se asi 12 kilometrů a poblíž něj se vyskytuje docela slušné množství mně známých campů, a proto jsme co chvíli odbočovali, abychom se na ně podívali. (Ke konci už to Zdeňka nebavilo,

[15] Název „Suchý camp" tu není pro nic za nic – na místě je jen taková prohlubeň s dešťovkou, pro pitnou vodu (po převaření) se musí do asi 5 minut vzdáleného potoka nebo do trošku bližší studánky, její voda však má ošklivou pachuť.

[16] Podle slovníku cizích slov pánů Rady a Žáka: *„Aspirin – prostředek, jímž dávní šamani léčili veškeré neduhy od kuřích ok po mozkovou mrtvici"*

tak jsme je míjeli.) Tahle stezka je celá rovná, nevyhýbá se různým kopečkům, stržím, atp., takže si na ní člověk užije legraci.

Zastavili jsme na campu *Bílý sup* (slyšel jsem též název *Zlý příjezd*), kde je studánka s moc dobrou vodou, a kde jsme poobědvali. Vytáhl jsem zbytek zásob, osmažil slaninu, na ní cibulku, na tom ohřál celou velkou konzervu mexických fazolí, přidal do toho nějaké maso, celou tu dobrotu řádně okořenil, postavil jsem výsledek před sebe a Zdeňka, načež Zdeněk prohlásil, že v těch fazolích byl rajský protlak, který on nejí, a jal se žvýkat chleba s něčím. To mě samozřejmě pěkně dožralo, ale řekl jsem si, že když jsem si to udělal, tak to také všechno sním. Byl jsem tak přecpaný, že jsem se skoro hodinu nemohl pohnout. Pokochali jsme se dalekým výhledem z campu, a šli dál.

Asi k páté hodině odpolední jsme dorazili do Haloun a neomylně zapadli do zdejší vyhlášené hospody. Krčma „U Zrzavého paviána"[17] od první republiky téměř nezměnila vzhled, jsou tu stylové dřevěné stoly a lavice a stěny pomalované nějakými freskami. Jak nám prozradil hostinský, nedávno tu dokonce natáčeli jakousi pohádku. Za první republiky se zde scházívala skupina trampů s názvem „Brdská zimní brigáda generála Packarda". Jak o ní píše Marko Čermák: *V dobách své největší slávy měla až 60 členů. ... V jejím znaku byl pivní sud se skautskou lilií uprostřed. Jaký to rozsah zájmů...*

Asi v šest jsme se zvedli, poetickou zkratkou okolo hřbitova došli do Řevnic, sedli na vlak, a krásně jsme stihli rychlík v osm hodin z Prahy do Kralup. Rychlík jako obvykle nabral nejméně půlhodinové zpoždění, takže mi v Kralupech ujel spoj. Zdeněk se už se mnou rozloučil, zbyl jsem na cestě já sám. Napadlo mě, že bych mohl z nádraží zavolat domů rodičům, jestli by pro mě nedojeli, abych nemusel čekat až na jedenáctku. Odpověděli, že prý ano, a že za 15 minut jsou v Kralupech. Seděl jsem v Kralupech dobré dvě hodiny, nastoupil jsem tedy do té jedenáctky. Pět minut před odjezdem se objevil na peróně táta a prozradil mi, že prý se pro mě vypravila původně máma, jenže na půli cesty zadřela motor (jak jen ona to pokaždé dokáže...) a on ji musel druhým autem odtáhnout. Tak jsem tedy někdy před půl dvanáctou dosáhl domova.

A to je definitivní konec.

[17] Název pochází od někdejšího hostinského, který se jmenoval Pavián a byl zrzavý.